

ИЛИЯ МИХАЙЛОВ
ДВАМАТА СТАРЦИ

chitanka.info

— Ех, да бях сега на техните години! — промълви замислено единият от двамата старци, гледайки към момчето и момичето, които седяха прегърнати на съседната шарена пейка в градската градина. После свали каскета си и с блаженство почувства как сутрешното есенно слънце гали с меките си лъчи плешивото му теме, върху което бяха останали само няколко косъма, чудещи се какво правят там все още.

Другият старец погледна към влюбените тийнейджъри, които точно в този момент си правеха селфи. Разкопча копчетата на черния си елек без ръкави и отвърна на провокацията на своя приятел:

— Нещо много си се разнежил.

После се подпря на бастуна си и се загледа в парчето мазна баница, което се въргеляше до кошчето за боклук и явно представляваше особен интерес за една дебела черно-бяла котка наблизо.

— Даммм... — върна вяло репликата старецът с каскета, като уморен тенисист.

Замисли се за онази магия на септември, която притежаваха малко месеци в годината — да кара хората да използват по-често дистанционното управление на душите си, преди да го заключат на сигурно в шкафа на своите страхове.

— И все пак — продължи мисълта си старецът, докато въртеше кафявия каскет в кокалестите си ръце. — Ако бях на техните години...

— Какво щеше да направиш? — попита приятелят му и скри една прозявка в ръкава на ризата си.

— Какво щях да направя ли? — каза сякаш на себе си старецът с каскета. — Не знам точно, но в едно съм сигурен — щях да се опитам да живея по-бавно. А ти?

Приятелят му подпря бастуна си на пейката, замисли се и отговори:

— И аз не знам. Може би нямаше да замина за Коми. За какво ми бяха тия четири години в оня студ?! От тях ми останаха само една стара жигула и празен апартамент. Можех да бъда по-дълго със Сийка и детето.

Една млада майка с количка, от която се подаваше дебелобузест малчуган, мина покрай тях и поздрави жената, която продаваше

гевреци. Бебето стискаше пластмасова дрънкалка, говорейки на някакъв странен чужд език.

— Много сте пораснали! — забеляза продавачката и се усмихна.

— Ами... растем — отвърна приветливо младата жена. — Това ни е работата.

След това продължи енергично да бута количката по пътя си. После двамата старци останаха отново сами със себе си. Влюбените тийнейджъри на съседната пейка си бяха отишли отдавна.

— Вдругиден ли ще дават пенсиите? — попита някак между другото притежателят на бастуна.

— Да — отговори старецът с каскета. — Май да.

— Това е добре — отвърна приятелят му и пак се замисли.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.